

Marno János

A NAP LOMBHULLÁSA

Nyaraszolok. Októberi verőfény,
a nap heve megkapja az arcom,
jó volna kint maradni a placcon,
egy szál alsóban és őszi zokniban,
katapultálva kvázi az Ezeregy-
éjszakából. A padisah neve
itt ég, herpesz gyanánt, a nyelvem hegyén,
mely betegen bejáratos a szegény
tudattalanomba. Azért szegény,
mert a padisah kénye-kedve szerint
bánik vele, elpusztíthatja egyik
pillanatról a másikra, s a helyén
akkor csupán egy halom hamuban,
égéstermékemben kotorászhatok.
Akár egy a májába¹ beletúró
történész, aki napi ügyekben is
állásfoglaló nyilatkozatokra
ragadtatja magát. Mintha épp meghalt
volna testi valóságában, és mit
küszködjön egy hulla élőhalottak
gátlásaival. Küszködik helyettük
ezer mással. Jövök tehát, hátamat
fordítva az elbújni készülő napnak,
a Sportkórház mentén megficamodó
Győri úton, mikor egyszercsak, hogy ne
cifrázsam, belebotlik a szemem
egy vakító sárga levélhalomba,
melyet az elbúvó nap hullathatott
most oda, az ég tudja, mire, búra
vagy örömré emlékeztetőül.
Látok továbbá két lábat, a talpak
felől, bámulom őket álmatlanul,
hogy órákon keresztül nem moccannak.

---

¹ Az egyezés a májába hangalaki belső szerv egyes szám első személyű birtokos esetével a véletlen műve, a szó helyes értelmezése a hasonlatban szereplő történész jelenidejűségének, a májának felel meg. (A szerző megjegyzése)

A baromi bizalmat látom, mely
annyira feszélyez s annyira meghat.
Ennek azonban hét éve már, s nem hat.